

No és intenció d'aquest editorial emetre un judici sobre el desenvolupament de la Tercera Conferència d'UPV i encara menys sobre les tensions i enfrontaments que s'hi han produït. Tensions i enfrontaments d'aquests tipus es produeixen sovint a l'interior de les forces polítiques, i la seua transcendència, a la llarga, només l'evolució ulterior dirà si era molta o era poca. Ara bé, sembla inqüestionable que aquestes tensions, dins d'una força que és l'única representant del nacionalisme polític al País Valencià, permeten reflexions que transcendeixen l'àmbit d'un partit. Potser són símptomes d'un mal més extens i més greu que afecta tots els sectors que d'una manera o d'un altra es reclamen del valencianisme nacionalista, siga ideològic, cultural o polític. Un mal que podríem definir com el risc de la fragmentació hostil.

És cert que el nacionalisme no és ja al País Valencià un moviment embrionari, com fa vint anys, i que felicitament s'ha superat el tipus de situació en què tots són només una colla d'amics fent una copa en una determinada cafeteria. És un moviment que s'ha eixamplat, i que no solament té una expressió política específica en la UPV, sinó que ha afectat i modificat també la trajectòria d'altres forces no expressament nacionalistes. Igual que s'ha eixamplat en la cultura, la universitat, les edicions, entre els escriptors o els artistes. Ara ja no es pot pensar que vagen tots junts i a una veu. Ho tornem a repetir: afortunadament. Però una cosa és la diversificació i la divergència, i una altra un procés continu de fragmentació hostil. Hi ha organismes que en créixer comencen a dividir-se de manera incessant. Alguns organismes, com ha passat entre l'anomenada *extrema esquerra*, no sols es divideixen —fins i tot sense créixer—, sinó que cada nou grup té com a objecte primordial l'agressió als antics germans.

Hi ha símptomes, al País Valencià i més a la seua capital, que això està començant a passar. Persones i grups que fa molt pocs anys eren amics ideològics, amics personals i amics polítics, que es consideraven *part* d'un sol moviment amb uns objectius comuns, ara es consideren abans que res adversaris dels amics d'ahir. Concentren les forces no contra el vell enemic comú, sinó contra l'antic aliat,

que passa a ser l'enemic principal, segons sembla. Són símptomes que es manifesten en l'actuació de grups i grups, en col·loquis, converses, informació deformada, fins i tot si cal en l'insult i la calúnnia pública. I això no és patrimoni exclusiu d'aquests o d'aquells: hi han caigut tots, o quasi tots. Massa gent ha volgut justificar la pròpia posició o evolució invalidant la dels altres, acusant i atacant. (És clar que, fora del nacionalisme, encara és pitjor, i les agressions, més grosses; però això no és cap consol.)

En tot cas, sembla que la fragmentació hostil està començant a fer estralls en tots els camps, entre gent, de la ploma, del teatre, de la premsa o de l'activisme cultural.

Però on més mal pot fer és en el terreny polític. I el terreny polític del nacionalisme al País Valencià és, ara com ara, la UPV. Tot i que aquest partit ha triat, molt legítimament, una posició ideològica molt marcada (deixant fora, lògicament, altres hipòtesis o possibilitats inicials més globalitzadores), aquesta posició àmpliament compartida i que no hauria de ser motiu de divisions internes sinó de discussió i debat. Si, sobre la base de l'acceptació de les posicions bàsiques comunes, hi ha corrents que les interpreten de manera diferent, aquests corrents haurien de coexistir pacíficament, no hostilment. ¿Qui guanya quan en la primera plana d'un diari apareix com a titular «UPV al borde del cisma»? ¿Han pensat, els uns i els altres, qui —qui de *fora* de la UPV i de *fora* el nacio-

nalisme— és el beneficiari d'aquesta hostilitat?

¿O és que, dins i fora de la política, els valencians nacionalistes no poden reconèixer diferències lògiques, interessos legítims, tot mantenint una solidaritat bàsica i reservant l'hostilitat per a una altra mena d'enemics? L'enemic no està *entre* les pròpies files: està en un altre camp. Reconeguem en bona hora les posicions divergents, honestament. Però considerem que això és un signe de creixement i de maduresa, no un pretext de guerra fratricida. Hi ha alguna cosa —una idea i un projecte de país— més important que cada grup i grupet, més que les manies, les fòbies i les frustracions de cada persona. Molt més important. Mireu de no acabar destruint això, només per la dèria de voler destruir-nos els uns als altres. □

No és això